באלמנה מן הנשואין כולי עלמא לא פליגי

יח א (מיי׳ פ״א מהלי אישות הלכה ו סמג

לאוין קי קלג טור אה"ע

סימן טו): ים ב מיי פ"ו מהלי גנבה

הלכה יב סמג לאוין קנג טוש"ע ח"מ סימן רלא

לאון קי טוש"ע אה"ע סימן טו סעיי כ: בא ד מיי שם טוש"ע

בס סעי׳ ד:

שם סעיף ו: בג ו מיי׳ שם טוש״ע שם

בב ה מיי׳ שם טוש״ע

סעיף ח: בה ח מיי' שם טוש"ע

בו ט מיי׳ שם טוש״ע שם

בז י מיי׳ שם טוש״ע שם

מעיף כ: בח ב מיי׳ שם טוש״ע

שם סעיף כד: במ ל מיי׳ שם טוש״ע

ל מ מיי׳ שם טוש״ע שם

:סעיף יח

שם פעיף ט:

ב מיי׳ פ״א מהלי אישות הלכה ו סמג

מעיף יט: סעיף יט: ב ג מיי' פ"א

לו אימא כב הנואו. ב) ב"ב י) [פ פסחים ית: זה ש שם על הגליון, ה) [מ"ק ה.], ו) [מס' ד"ה פ"ה ע"ש], ו) [דברים כה], מ) [דהאל רש"ש], ט) [ויקרא יח], י) [בילה כט.], כ) דף כא:, ט [קהלת יב], מ) [ס"א הגדילהו], () [במדבר ו], ס) [ויקרא יחן, ע) וע"בן, פ) וויקרא יח], ל) [ויקרא יח], ק) [דף יח], ל) נויקרא יח], ק) (דף נד:], ד) במ״א: אס, לו בליק לו מטק (בה לו מטק לבה בדרך ארץ רבה פ"א ומסיים ובתה מותרת חכמים אשת חמיו אסורה מותרת לו], א) סוטה מג:,

> גליון הש"ם גם' ומאי משמע דהאל לישנא דקשה הוא. עיי מדרש רבה פרשה חולדות מד בפסוק את כל הארצות האל:

הגהות הב"ח (A) רש"י ד"ה ואשת אחי האם מן האב וכו' דהויא (ב) ד"ה ד' נשים וכו' אין (3) ד"ה ד' נקים וכוי מין לה הפסק שלמעלה וכוי הוים נמי שנייה הואיל ואמו מן התורה וכן ואמו אשת אבי אביו הואיל ואשת אב הויא דאורייתא וכן אם אביו למעלה מהן וכו' ואם אבי אביו כצ"ל ותיבת אבי נמחק פעמים: (ג) ד"ה וסימן וכו' למעלה מאשת אחי זכן למענט נאשון אחי אמו הס"ד: (ד) תום' ד"ה רב יהודה אמר מהכא ואיזן: (ה) ד"ה אי הכי וכו׳ מחם חם אם חמיו לח. נ"ב כן הגיה מהרש"ל ועיין

ילא אפשר בתשובה דאין יודע למי משלם ואין רבים (ב"ק לד:) דמ"מ אין זה תשובה כתיקונה כיון דאינו משלם לאותו שגול: הני אפשר בתשובה וכלבד שלא הוליד בן דאם הוליד שנח הוניד בן דחם הוניד בן הוי מעוות לא יוכל לתקון (לקמן כב:): עד שבא שלמה ועשה לה אזנים. וא"מ התם פרק עושין פסין (עירובין כא:) שניות דהכא וי"ל דלא חשיב שפיות הסכם די לילכו משיב אלא דבר התלוי בחכמה ובסברת הלב. אבל הכא אין הדבר תלוי בחכמה אלא להחמיר ולעשות סייג לתורה:

אמו ואם אביו ואשת אבי אריו ואשה ארי אמו פי׳ אמו ואם אבי אביו ואשת

מכלל דיש רכות. וקלות מהן ואסורות: אלה. במדות כתיבי כי תועבת ה' כל עושה אלה כל עושה עול ומדקאמר יותר משל עריות מכלל דהאים לאו קשה הוא: הכסיב אלה. מכל התועבות האלה ונכרתוש:

עריות חפשר בתקנה. כל זמן שלח הוליד ממזר יפרוש הימנה ויתחרט אבל מדות גזל את הרבים הוא ואינו

כי אם כל הסועבות האל. גבי עריות כתיב ומשמע התועבות הקשות: רב יהודה אמר יה ואזן וחקר. והא דאמר פרק שני דעירובין (דף כא:) בשעה שתיקן שלמה נטילת ידים ועירובין ילחת בת קול ואמרה כו' ולא חשיב שניות שמא אחר בת קול תקנה:

ומותר באשת חמיו. ירושלמי אשת חמיו אסורה משוסש מראית

העין וא"ת תורה היא לאסור' הא דוד נשא רלפה בת איה וקאמר נמי שני חורגין שגדלו בבית אסורה מפני מראית העין רבי חנינא אומר יסבון באתרא דלא חכימי להו ומעשה בפרובינליא באחד שהיה טבחו טבוח ויינו מזוג לישה השת חמיו והפסדיה ר"ת לסעודתיה ואע"ג דשמעתין שרי להו אשת חמיו וחורגו שמא ש אחר כך נהו חשת חמיו וחורגו שמח שחחר כך פשיף ז: אסרום ומיהו בסוף משוח מלחמה בד ז מיי שם טוש"ע שם א מוכיח סוגיא דלא חיישינן למראית העין גבי חורגה הגדילה בין האחין: הבי אשת חמיו נמי, מאם (a) אם חמיו לא מלי למיפרך דמימא ליה אני מוחרת לך כו' דבעיא היא לקמן אם שניות דרבי מייא יש להן הפסק או לא:

יקשה עונשין של מרות יותר מעונשין של עריות שזה נאמר בהן אל וזה ^ב נאמר בהן יאלה אל קשה ואלה קשה מאל גבי עריות נמי הא כתיב יאלה ההוא למעומי מדות מכרת אלא מאי חומרייהו הני אפשר בתשובה הני לא אפשר בתשובה רב יהודה אמר מהכא זואזן וחקר תקן משלים הרבה ואמר

תורה אור השלם ו. כי את כל התועבת הָאֵל עשוּ אַנְשֵׁי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לִפְנִיכָם וַתִּטְמָא אֵשֶׁר לִפְנִיכָם וַתִּטְמָא ויקרא יח כז ַּיְבָּעֶץ, יִיקוּא יוּז כּוּ 2. וַיִּפָּח מָזֶרַע הַמְּלוּכְה וַיִּכְרֹת אִתְּוֹ בְּרִית וַיָּבֵא אתו בָאָלָה וְאָת אֵילֵי יחזקאל יז יג

יוויקאל יויג. 3. כִּי תוֹעֲבַת יְיָ אֱלֹהֶיךְ כָּל עשַׂה אֵלֶה כּל עשׁה עֶל: דברים כה טז עֶל: בּי בָּל אֲשֶׁר יַצְשֶׂה 4. בִּי כָּל אֲשֶׁר יַצְשֶׂה מקרב עמם:

חורגו ואסור בבת חורגו לוחורגו מותר באשתו ובתו ואשת חורגו אומרת 5. וְימֵר שְׁהָנְּה לְּהָלֶת לי שני מיתרת לד ירתי שתירד לד כת תורנו דשורנית הוא דרתור את היף שד לפוד דעת אָת ַ הָעָם הַרְבֵּה: הָעָשָלִים הַרְבֵּה: הָבָּם כוו לְבֵּה: .. קהלת יב ט

6. פָּרְעַהוּ אַר ּ. 6. שְּׁטֵה מֵעְלְיו וְעַבוֹר: משלי ד טו משלי ד טו ו. פָּרֶעָהוּ אַל['] תַּעֲבֶר בּוֹ

מחקות התועבת אשר נֵעשוּ לִפְנֵיכֶם וְ תַטַּמְאוּ בְּהָם אֲנִי תַטַּמְאוּ בְּהָם אֲנִי ויקרא יח אלהיכם: . 8. ערות אשה ובתה לא בת בתה לא תקח לגלות ערותה שאַרה הנה זמָה

מוסף רש"י

אבל האחרות כגון אם אמו אין (כ) להם הפסק שנמענה הימנה עד סוף כל האונוע שרשו של מדות. אם למעלה מהן עד לעולם אסור כגון אשת אבי אביו ואם אבי אבי אביו: ונקיע רב בידיה חלם. לפרושי חלת מהנך ארבעה אבל שנה של מדות. אם למעלה מהן עד לעולם אסור כגון אשת אבי אבי אבי אבי אבי באם מו באד הוא לדדה שוניה אבל אשת אחי אם שום בהן של מעונשין של עריות. אם נכשל בהן (רשב"ם ב"ב פח:). שזה נאמר בהן אל. עריות דכתיב את התועבות האל, וזה נאמר בהן אלה. במדות כתיב אלה, דכתיב כל עושי אלה כל עושי עול (שם). ואלה קשה מאל. דמשום הכי הוסיף הכתוב בהן ה' לרבות ולהגדיל הקישוי (שם). גבי עריות נמי הא כתיב אלה. כל אשר יעשה מכל התוענות

למעלה (ג): אשת אבי אמו מהלפא באשת אבי אביו. דאי אמרת יש לה הפסק אתי למימר באשת אבי אביו יש לה הפסק והתם איכא באותם דורות אישות דאורייתא: הסם שכיה דאויל. למשפחת אביו אדם רגיל לילך ויודע שיש שם קורבה יותר מאמו הילכך לא מיחלפי: למעוטי מדות מכרת. דס"ד אמינא כיון דעול מדות נקראו חועבות הוה אמינא הרי הן בכלל כל אשר יעשה מכל החוע

דאורייתא

דלא פטרה דאין עשה דוחה לא תעשה ועשה יודע למי יחזיר ואע"ג דהיימא לוי כי פליגי באלמנה מן הארוסין מ"ד פומרת יתקן בהם לרכי רבים לאו תשובה אתי עשה ודחי את לא תעשה ומאן דאמר מעלייתא הוא: ואון. לשון אונים בית אינה פוטרת לא אתי עשה ודחי את לא אחיזה כדאמר בעירובין לימד דעת תעשה כיון דאפשר בחליצה מיתיבי ואם את העם דאגמרה בסימני טעמא בעלו קנו תיובתא לימא תיהוי גמי תיובתא ואסברה בדדמי גמר מילתא ממילתא דר"ל אמר לך ר"ל כי אמינא אנא היכא והזהיר על דברי סופרים כדכתיב דמקיימי מצוה אבל הכא חליצה במקום ייבום ויותר מהמה בני הזהר⁰ הזהר בדברי סופרים יותר מדברי תורה וגזר על לאו מצוה היא אמר ירבא רמז לשניות מן השניות: אונים. של קופה לאחוז התורה מנין שנאמר יכי את כל התועבות בהן הקופה ומשתמרת שלא תפול האל עשו אנשי הארץ האל קשות מכלל : ה"נ ע"י שניות מתרחקין מן העריות דאיכא רכות ומאי נינהו שניות ∘ומאי משמע פרעהו. מ הגילהו לאיסור והוסיף דהאל לישנא דקשה הוא דכתיב יואת אילי עליו כדי שלא תעבור בו. כמו גדל הארץ לקח לימא פליגא דר' לווי יידא"ר לווי פרעי: ושמרתם את משמרתי. גבי עריות כתיב: אם אמו. אמו כתיבאם וגזרו רבנן על אם אמו כדי שלא יפגע באמו. וגזרו נמי באם אביו משום אם אמו ואע"ג דגזירה לגזירה הוא כדאמר לקמןש משום דתרוייהו עולא א"ר אלעזר קודם שבא שלמה היתה תורה דומה לכפיפה שאין אימא רבתא קרו להו: ואשת אבי לה אזנים עד שבא שלמה ועשה לה אזנים ר' אושעיא אמר מהכא יפרעהו **אביו.** משום אשת אביו הכתובה ₪: אל תעבר בו שמה מעליו ועבור אמר רב אשי משל דר' אושעיא למה ואשת אבי אמו. ואע"ג דאשת אבי הדבר דומה לאדם משמר פרדם משמרו מבחוץ כולו משתמר משמרו (אם) אמו גזירה משום אשת אבי אביו מבפנים שלפניו משתמר שלאחריו אינו משתמר והא דרב אשי ייבדותא היא דתרוייהו אבא רבא קרו להו והילכך התם שלפניו מיהא משתמר הכא אי לאו שניות פגע בערוה גופה רב כהנא חדה הוה: והשת החי ההב מן האם. דמן התורה ערות אחי אביך אמר מהכא יושמרתם את משמרתי ייעשו משמרת למשמרתי א"ל אביי לרב כתיבט ואתרינן לקמן בהבא על יבמתוש יוסף הא דאורייתא היא דאורייתא ופירשו רבגן כל התורה גמי פירשו רבגן דבחחי חביו מן החב קמשתעי חבל אלא מדרבנן וקרא אסמכתא בעלמא: ת"ר יימה הם שניות יאם אמו יואם אם היה אחיו של אביו מן האם שריא אביו הואשת אבי אביו יואשת אבי אמו יואשת אחי האב מן האם הואשת וגזרו רבנן עלה משום אשת אחי אחי האם מן האב "וכלת בנו 'וכלת בתו יומותר אדם באשת חמיו ובאשת אביו מן האב: ואשם אחי האם מן האב. כגון נפתלי אחי יוכבד מאביה ונשא אשה אסורה לאהרן לו אני מותרת לך ובתי אסורה לך בת חורגו דאורייתא היא דכתיב °את משום שניה דאע"ג דאשת אחי אמו בת בנה ואת בת בתה משום דקבעי למיתני סיפא אשת חורגו אומרת לו אני מותרת לך ובתי אסורה לך ואע"ג דבתי אסורה לך מדאורייתא לא כתיבא גזרו בה רבנן היכא דהוא אחי אמו מן האב גזירה משום אחי בדידי לא גזור ביה רבנן תנא רישא נמי בת חורגו אי הכי אשת חמיו אביו מן האם דהויא נמי שנייה נמי תימא אני מותרת לך וְבתי אסורה לך דהויא אחות אשתו הא (4) ואיכא לד אבי אבל אם היה נפתלי פסיקא ליה הא לא פסיקא ליה: אמר רב מארבע נשים יש להן הפסק אחי יוכבד מן האם ולא מן האב מיבעי נקים רב בידיה תלת אשת אחי האם מן האב ואשת אחי האב מן לקמן בגמרא נע"בן אי גזור רבנן עלה אי האם וכלתו וזעירי מוסיף אף אשת אבי אמו אמר רב נחמן בר יצחק לאו: וכלת בנו. גזור משום כלתו: וסימניך דעילאי דרב ורב מאי טעמא לא חשיב ליה מיחלפא ליה וכלת בתו. מפרש טעמא לקמן [שס] באשת אבי אביו וזעירי להתם שכיח ואזיל להכא לא שכיח ואזיל כלתו גזירה משום כלת בנו: חורגו. בן

בש"ת הנ"ח סי' ו: תוספות ישנים חשתו: וחסור נבת חורגו. לקמן פריך הא דאורייתא היא את בת

תום' חד מקמאי

האם מן האם אחי השת אחר תלת בידיה תלת אשת אחי האם מן האב הדורות. אמר רב [ארבע נשים] יש להן הפסק. ונקט רב בידיה תלת אשת אחי האם

אביו נאסון צי סוף כד הדרוה. אםר רב נאדב עייםן יש דהן הפסק. ונקט רב בידיה תרת אשת אחי האם מן האב "למעוסי מדרת מברת. דמ"ד מעוט מיון בעו מדות נקרו מועבות הוי מעוט מושבות. האב לת בנו וכלת בן בנו עד סוף כל הדרות אין להן הפסק. וועירי מוסיף "לי לל מכת ללה למשמע מיעוט, ולא משוט גו"ש, לפפילו כתב לאה לא "ייניען לפין לאד דן גוירה שוה מעלמו אח"כ למד מכיבומיו, ולא מק"י דהא לפשר בתשובה והאי לל לא פשר בתשובה עריות מועלת משונה אלא מאי הוומרייהו. דמדות כיון דבעריות איכל כרת ובדידהו ליכל כרת (שם). הבי אפשר בתשובה. עריות מועלת משונה של עביד ליה משוכה מעלייםל, כדכתיב (הושע יד) שונו בנים שובנים להפלא משונותיכם ולתרינן נמי (מבות בג.) כל מייני כריתות שלקו נפטרו מידי כריות שוש). הגי לא אפשר בתשובה. מדות שנהל לת הכנים להפלא לא הפנים להפלא לא המשור בתשובה. מדות שנהל לת הכנים להפלא לא המשור בתשובה מדות שוהל לא המשור המשובה מדות שוהל להת הכנים להפלא לא המשור בתשובה מדות שנהל לא המשור מלויה בהשבם גזילה, דכמיב והשיב את הגזילה, והוא אינו יודע למני יחודיר, ואט"ג דאמרינן יעשה בהן לרכי רבים, אין זו תשובה מעליא, מאחר שאינו משיב לבעלים, אלא שביררו לו המוטב שום. רעשה לה אזגים. שמיקן עירובין וידים וגזר על השטיח ללחוי ביראל במלות, שנתרחקו מן העבירה, כדרך שנוח לאחו בכלי שיש לו בית יד משאין לו (עורבין בא:).

בנה נייקרא יתן ואמאי תני לה בהדי שניות: הא פסיקא ליה. בת חורגו לעולם אסורה לו: הא לא פסיקא ליה. בת אשת חמיו האסורה לו משום אחות אשה הואיל ולאחר מיתת אשתו מותרת לו לא פסיקא ליה: ד' נשים שניות יש להן הפסק. שלמעלה מהן ולמטה מהן מותר.

אבל האחרות כגון אם אמו אין 🌝 להם הפסק שלמעלה הימנה עד סוף כל הדורות הויא נמי שנייה וכן אשת אבי אביו ואם אבי אביו

רביעית לא הוה ידע מה היא אבל גמרא הוה גמיר דארבע נינהו: אשם אחי האם מן האב. היא לבדה שנייה אבל אשת אחי אם

אמו מותרת: ואשת אחי האב מן האם. לבדה שנייה אבל אשת אחי אבי אביו מן האם מותרת וטעמא משום דלא שייכא בהו ערוה

דאורייתא אבל אם אמו דשייכא בדורותיה ערוה דאורייתא כגון אמו ואשת אבי אביו יש בדורותיה אשת אב דאורייתא ואם אביו נמי

אע"ג דלא שייכא בדורה ערוה דאורייתא אין לה הפסק ואסורה אף אם אבי אביו דמיחלפא באם אם אמו: וכלפו. יש לה הפסק.

ולקמן פריך היכי חשיב כלחו בהדי שניות הא דאורייתא היא ומתרץ אימא כלת בתו דחשבינן לה לעיל בשניות וקאמר רב דיש לה הפסק הואיל ולא שייכא בה איסור כלה דאורייתא הילכך כלת בת בתו שריא אבל כלת בנו אין לה הפסק וכלת בן בנו נמי אסירא הואיל ושייכא

בדורות הללו איסור כלה דאורייתא: אשת אבי אמו. יש לה הפסק ושרינן אשת אבי אמו הואיל ולא שייכא בדורות הללו אישות

אב דאורייתא: וסימן. הא דאוסיף זעירי דעילאי דרב הוא דור אחד למעלה משניות דרב דחשיב אשת אחי האם וזו של זעירי דור אחד